

עפיפון-רברבן

וו.ברסטוב



וויטיה עשה פעם עפיפון. יום היה מעונן והילד צייר
שמש על העפיפון.

וויטיה העיף את העפיפון וזה התחיל להתרומם
גבוה, גבוה, נפנף בזנבו ושר שיר

"אני עף

וממריא,

אני מאיר

ומחמם!"

"מי אתה? שאלו הציפורים.

"אינכן רואות?" ענה העפיפון "אני - שמש!"

"לא נכון! לא נכון!" צעקו הציפורים "השמש

מסתרת אחרי העננים."

"אחרי איזה עננים?" כעס העפיפון "השמש זו אני!

לא הייתה שמש אחרת, לא, גם לא תהיה וגם לא

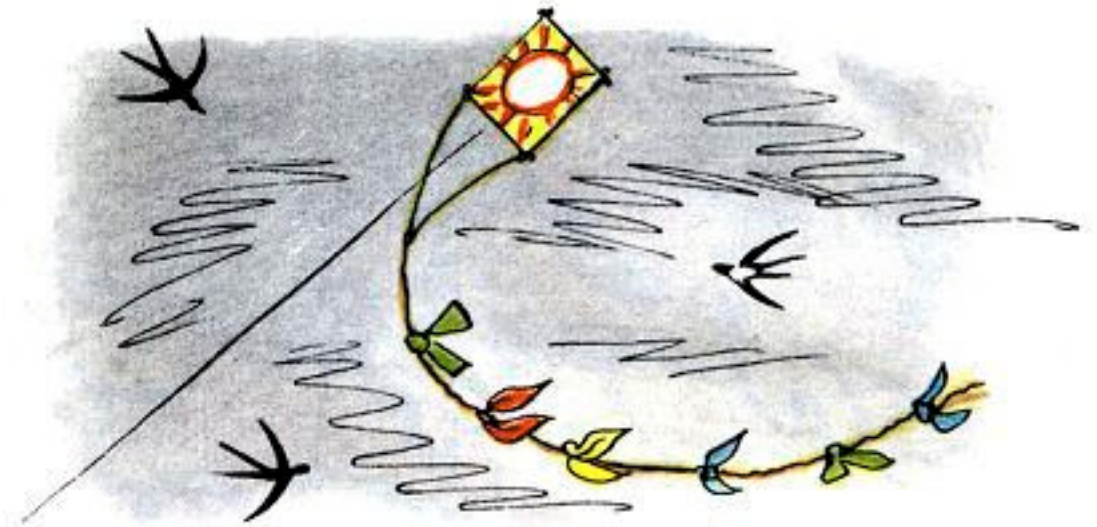
נחוץ! ברור?"

"אז מה?" ענה העפיפון "אסור להתבדח קצת?"
"להתבדח אפשר" אמר וויטיה "אך לשם מה
להתרברב ולשקר? אתה צריך להתנצל."
"זה דבר חדש!" מלמל העפיפון "אינני מבין!"



שהציפורים תתנצלנה בעצמן!"
"כך אתה חושב!" התרגז וויטיה "אז טוב! עכשיו אני
אתקן אותך. עכשיו כבר לא תרמה ולא תבהיל אף
אחד, אפילו שתתפוצץ מכעס."

"לא נכון! לא נכון!" נבהלו הציפורים.
"מה-ה-ה? שקט! קצרות זנב שכמותכן!" צעק



העפיפון ובמרץ נפנף בזנבו הארוך.
הציפורים המבוהלות התפזרו.
אך הנה השמש יצאה מבין העננים.
"לנקר לרברבן! להוריד את הזנב לרמאי!" התחילו
לצעוק הציפורים והתנפלו על העפיפון.
וויטיה התחיל מהר לגלגל את החוט והעפיפון נפל
על הדשא.
"מה עוררת שם?" שאל הילד.

הילד לקח מכחול וצבע ועל פני ציור השמש צייר
פרצוף צוחק ומגוחך. העפיפון עלה לשמיים ושוב

התחיל לשיר

"אני עף,

אני ממריא,

אני יוצר

מה שרק אני רוצה!"

הוא התגרה והתרברב. אך עכשיו כולם ראו את
הפרצוף הצוחק וחשבו שהוא מתבדח. והוא כלל לא
התבדח.

"אני שמש! אתם שומעות? אני שמש!" צעק
העפיפון.

"הה-הה-הה!" צחקו הציפורים "כמה הוא מצחיק.

אפשר למות מצחוק! לא נשתעמם אתך!"

"שקט, קצרות זנב!" נהם העפיפון ונפנף במרץ

בזנבו הארוך. אך הציפורים צחקו עוד יותר חזק,

הסתובבו סביבו ומרטו את הזנב שלו.

